

leringen. Jeg har paavist, at det er gjen-nemgaaende Regler, der ere blevne fulgte, og det Regler, som formentlig stemme med hele Opfattelsen af Matrifultvæsenet, og det ærede Medlem vil ved at tænke sig lidt om og undersøge Sagen lidt nærmere, let kunne faae at vide, at det, han har sagt, ikke er rigtigt. Det er jo rent tilfølsdig, hvem der er de tilstødende Lodseiere og Giere af Søerne. Maaſte kan det ærede Medlem paa-vise Spekulationsforetagender, hvorefter Søerne ere komne til at tilhøre Interessentſtaber og ſaa ere blevne udtørrede; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at noget Saa-dant har ikke kunnet finde Sted, medmindre de privatretlige Forhold have været ordnede i Forveien, og de Paagjældende have afkjøbt de tilgrændsende Lodseiere deres Ret til Søen, og Sandheden turde vel være ved forfjellige Foretagender af den Slags, hvad for Ræsten ogsaa et æret Medlem har ſlaet paa, at diſſe Lodseiere, som have afhændet deres Ret, i Reglen have ſtaaet sig godt derved. Dette er jo imidlertid Noget, som ikke principielt vedkommer Sagen. — Den anden Inſinuation, det ærede Medlem fremkom med, var den, at Misforholdet kun var forklarligt derved, at Miniſteriets Embedsmænd ved deres Statteberegning ikke vide, hvad de befatte sig med. Saaledes ſagt i al Almindelighed beklager jeg, at det ærede Medlem har villet fremkomme med dette. Havde han paavist nogen Feil, der var begaaet, kunde Sagen være bleven underſøgt. I Dag synes det at være Boniterings-mændene, det ærede Medlem er vred paa, fordi de ikke forſtaa deres Sager, men jeg kan iøvrigt ikke rigtig faae Die paa, om Talen er om Boniteringsmænd eller Land-inspektører; men ingen af diſſe ere for Ræsten Embedsmænd under Administrationen. Naar der alſaa ikke paavises nogetſomhelſt Faktum, men det Hele kun er en løs Sigteſe, maa jeg efter den Stilling, jeg indtager, afviſe det ærede Medlems Inſinuationer ſom fuld-ſtændig ubefoiede.

Steenstrup: Ja, jeg er meget vel tilfreds med de Grunde, den høitærede Miniſter har anført mod Forſlaget; jeg er i ingen Retning bleven overraſket. Skulde det være i nogen Retning, ſaa ſkulde det være i den, at ikke Mere kunde anføres imod mit Forſlag, end hvad den høitærede Miniſter har anført. Den høitærede Miniſter holdt meget stærkt paa, og det har jeg jo ogsaa indrømmet, at naar man bevilgede efter Kon-trakt eller ved Konceſſion — og det bliver jo i dette Forhold det Samme — at en Mand maatte udtørre, ſaa maatte han ſener

betale den Skat, ſom var en Betingeſſe. Det har jeg heller ikke ſagt et Ord imod; det er han nødt til at bøje ſig for. (Siden rigſ-miniſtereu: Ja men det er jo netop derom, det dreier ſig!) Ja, det er derom, det dreier ſig, men jeg ſiger, at det er Miniſteriets Sag at ſørge for — og det tror jeg ikke, det gjør, om jeg end godt kan ſe Und-ſkyldningen — at diſſe Matrifuleringer ſte paa en reſſerdbig Maade, og naar man gaar ud fra et Princip ved Matrifuleringen af Zorder, der ikke ere udfatte for Havet og andre Naturbegivenheder, og fra et ganſke andet Princip ved Matrifuleringen af Zorder, der ere indtagne fra Havet, ſaa er det en Uretferdighed. Det ærede Medlem for Thifted (Sagd) gav mig fuldtændig Ret, men vilde overføre det Samme paa Søerne, men jeg ſiger, at der kan ikke ret godt blive Tale om Skat undtagen en lille formel Skat, ſom jeg har ladet ſtaa, nemlig Land- og Signingsſkatten, men iøvrigt kan der ikke være Tale om nogen reſſerdbig Skat paa diſſe Arealer, naar man tager Henſyn til de ſamme Forhold, ſom man er nødt til at tage Henſyn til, naar man boniterer Landets gamle Zorder. Jeg ſiger ikke, at det er Miniſteriets Skyld, men den Feil er bleven begaaet, og Miniſteren kan heller ikke nægte, at de Ulemper, ſom en Mand Nar ud og Nar ind har haft derved, ikke kan vederlægges ved de Statter, ſom en Mand, der har høitliggende Zorder, betaler hele Aaret rundt. Her er alſaa en ſaadan Ulighed til Stede, at naar man ſætter en Mand i Hartkornſkat og Gammelſkat uden at tage Henſyn til dette Moment, og uden at Manden i Forveien er gaaet ind paa kontraktmæssig at finde ſig i Gammelſkat, ſaa forfordeler man ham. Det er det, jeg paafaar, og det har Miniſteren ikke rokket, og det kan heller ikke rokkes. Han har heller ikke rokket ved det Misforhold, der er mellem Søerne og de fra Havet inddæmmede Zorder. Hvem ſkal paaſe — det ſkal jeg da ikke — at Arealer, der ere meget værdifulde, komme ind under Statteſatteſſen? Hvem ſkal nærmest paaſe, at ikke flere Kvadratmile udmærket Land Nar ud og Nar ind, gennem Menneſkealvere, ſlippe for Skat? Det er da nærmere Finanzminiſteren og Indenrigsminiſteren end jeg. Alſaa, naar Embedsmænd i Miniſteriet kunne overſe dette og trods daglige Klager og Paabiſninger lade Søerne ligge i Ro, ſaa ſkal man i alt Fald ikke beſtylde dem for, at de gaa de Giere for nær, ſom have Fordel af diſſe ſtore Søer. Der bliver jo en himmelraabende Mærkværdighed i, at den Omſtændighed, at jeg er født med en ſtor Sø i Nærheden af min Eiendom, ſkal gjøre mig til en hoved-